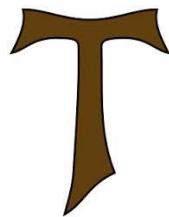

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SEGLAR DE CATALUNYA

Any 23 16 setembre 2018 núm. 214

ofscat.jimdo.com

ofscatalunya@outlook.es

Sant tornem-hi

ENFRONT D'UN NOU CURS... DAVANT UN NOU TRIENNI...

Crec que els catalans també feu servir la mateixa expressió. Millor dit, les mateixes expressions. Jo, a qui més se les he sentit és a la meua bona mare, quasi diria, ara ja, més baturra que aragonesa, el ser aragonès és una identitat vinculada a la terra, el ser baturro és la manera d'entendre i viure la vida i el caràcter de la terra d'on ets i fer-los teus. I ella té dues màximes, en té més però aquestes són fonamentals: "Es de ser bien nacido el ser agradecido", i també, "De desagradecidos el mundo está lleno". La vida va corroborant aquelles màximes que has après dels qui et precedeixen i tems el dia, pot passar, que aquells que te les ensenyaren ja no hi siguin. Queda una cosa, aquell dia, aquests ensenyaments es re-valoritzaran, tal com passa amb les obres d'art, mort l'autor el preu es dispara. Per això, aquestes sentències, cobren el valor d'obres d'art.

Jo vull ser agraït pels dos motius assenyalats. Vull ser agraït perquè em considero molt ben nascut, el mèrit és d'aquells que volgueren que jo nasqués i perquè la manca d'agraïment és el pitjor que podem oferir com a fills d'on som fills: l'Església i la Família Franciscana.

Comencem un nou curs i s'inicia amb un nou Govern. No partim de cero. Fa temps que tot l'Orde Franciscà Seglar està treballant, cercant, mirant, lluint, tot el que vulgueu, per romandre fidel al carisma de Francesc, Clara, Elisabeta i Lluís i també per a servir l'Església. I jo voldria començar, també, amb la línia que ens han marcat els darrers triennis, sempre oberts al esdevenir.

Agrair a tot el Consell de l'OFS tota la seva dedicació, feina, treball, esforços durant aquests temps que ara ja tanquem per obrir-ne uns de nous. He estat amb ells. He intentat col·laborar amb ells i treballar amb ells. No cal dir noms. Crec que és important que els recordeu per ells mateixos, no perquè jo ara els escrigui ací. Crec que s'ha lluitat i s'ha fet feina. Crec que han fet, han estat i han sigut. I per a mi és més important l'estar i el ser que no el fer, però també han fet. I han fet molt. Per tot això, moltíssimes gràcies. Gràcies per la col·laboració que com Assistent he tingut i he rebut de vosaltres. Gràcies, ja no per considerar-me de la Família Franciscana, que ja ho sóc, gràcies perquè n'heu fet, per a mi, de l'OFS també la meua casa.

I això a mi m'obliga. M'implica. M'estreny. Cada cop visc més experiències amb vosaltres, com a franciscà, que no les puc viure amb els frares. No ho dic amb sentit negatiu ni restrictiu, ben al contrari, ho dic amb sentit plenament positiu i també obert. Amb els frares visc l'experiència sublim de formar part d'un Orde de germans, però vosaltres sou una diversitat que és més ampla, si hi cap. Més variada, més plural: casats i casades, solters i solteres, viudos i viu-

des, que sou pares i mares, avis i àvies... I així m'esteu ensenyant a llegir la vida.

Sí. Per això vull donar les gràcies i en particular ho vull fer a aquest Consell amb el qui he tingut l'honor, el goig i el do de la fraternitat de poder-hi treballar. Pel fàcil que ens ho han anat posant als assistents, per la confiança rebuda, per tenir en compte cada paraula i cada gest i per fer que em pogués sentir franciscà seglar, terciari, tot i essent frare.

Ara comença un nou curs. Ara comença, també, una nova etapa, ara ja ha començat a treballar un nou Govern. Estic a la seva entera disposició. Vull continuar restant amb vosaltres amb tot allò que heu aconseguit que em senti meu, com a propi.

I un altre cop. A per totes. No tinguem por d'equivocar-nos, no tinguem por de fer les coses malament, de "ficar la pota fins a la cinxa dels pantalons on hi ha la talla i la marca" que és més amunt de l'inguinal i quasi a l'altura del melic. No tinguem por de barallar-nos, de discutir-nos, d'enfrontar-nos. Al cap i a la fi, som un Orde de germans i si ésser germans de sang comporta tot això, doncs... què voleu més? Portem la vinculació franciscana on ens portaria la vinculació de sang, perquè tret de casos patològics, entre germans, ja dic, tret de casos malaltissos, la sang no arriba mai al riu i molt sovint les diferències fan consolidar molt més l'afecte. Sobre tot quan es superen.

I al nou equip de Govern, com dieu els catalans: "Endavant les <<atxes>>. En aquesta guerra i estem tots ficats. I fins més amunt del coll.

Fra Joaquim Recasens, ofm.

La "impresión de las llagas" de San Francisco Don del Cristo crucificado a su discípulo amado

El 17 de Septiembre celebramos uno de los episodios claves en la vida de San Francisco de Asís: La impresión de sus llagas.

El lugar donde ocurren los hechos es el monte Alverna un lugar "elevado y solitario" como nos comenta San Buenaventura: Elevados y solitarios, son también, los montes que rodean el Valle de Ritetti y otros muchos, donde Francisco se retiraba a descansar y orar.

San Francisco había decidido celebrar en este lugar la cuaresma de San Miguel. Meditaba, como en tantas ocasiones, la pasión que sufrió su amado Señor, cuando, vio bajar un serafín del cielo, "no sólo alado sino también crucificado". Era, sin duda, la aparición de su Señor crucificado. Ante esta visión San

Francisco “quedó lleno de estupor y experimentó, en su corazón, un gozo mezclado de dolor”, al que siguió un coloquio con el que quedó su alma interiormente “inflamada de ardores seráficos” y en su cuerpo “se le gravó la efigie conforme al crucificado”. Este momento ocurrió, nos dice también San Buenaventura: “dos años antes de entregar su espíritu a Dios”. Durante este tiempo se le conservaron. Él intentaba guardarlas pero la gente que le seguía, buscaba la manera de vérselas por la devoción que le profesaban . (Para seguir el hecho con todos sus detalles se debe leer la “Leyenda Menor de San Buenaventura” 6,1-4)

Este hecho asombroso no fue algo puntual. Desde el inicio de su conversión, comenzó a manar dentro de él una inquietud y búsqueda a través de la oración y delante del Cristo crucificado que le llevaron a la absoluta desapropiación de todas las cosas que, como nos cuenta Tomás de Celano: “Le arrebatava a las cosas invisibles, por cuya influencia todas las cosas de la tierra las tuvo sin ningún valor, más aún, del todo frívolas”

Otro punto clave de su conversión fue el encuentro que tuvo con los leprosos como él mismo dice en su testamento: “El sólo verlos le parecía muy amargo”. Pero cuando se superó a sí mismo, al encontrarse delante de uno de ellos, nos dice su biógrafo Tomás de Celano: “Se llegó a él y le dio un beso”. Al besar Francisco al leproso besaba al mismo Cristo crucificado. El Rey del Juicio final así lo dice: “Cuando lo hicieron con alguno de los más pequeños de esos mis hermanos, me lo hicieron a mí” (Mt 25,40)

El episodio del encuentro con el leproso fue el inicio de otros muchos que Francisco tuvo con Su Señor. Los encuentros vividos con los desvalidos, enfermos o los que sencillamente le salieron al paso en el camino de su vida en busca de todo tipo de ayuda. Estos encuentros no fueron otra cosa que encontrarse con el Cristo crucificado.

En “La impresión de las llagas” Francisco recibía, un “significativo beso”, como acto supremo de amor del Cristo crucificado. Fue una respuesta a los que él había dado en su vida peregrina, de contacto con los que sufrieron las diversas lepras de su tiempo.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv

“La rentrée” postvacacional

Tot allò que té un començament, generalment té un final, i les vacances estivals no en són pas una excepció.

Cada any, quan arribem, més o menys, en aquestes dates d'acabament de les vacances, sembla que se'ns encongeixi el cor, pressionat per l'angúnia d'haver de tornar a la “normalitat” de la vida de cada dia: Per a uns, els estudiants, el començament d'un nou curs escolar; per a d'altres, els adults, una nova etapa en la vida professional i per als més grans, encara que sembli que no canviï res, les empremtes del pas del temps van minvant les seves capacitats físiques.

Però hem d'estar molt contents de poder anar a la feina, ja que és un do que serveix per “guanyar-nos” la vida, per tirar endavant mentre fem camí en aquest món. Però no sols serveix per a això, sinó que la feina de cadascú contribueix a millorar la societat. És aquell granet de sorra que intentem posar els que treballem per millorar la societat. Així doncs, la feina és un bé individual i un bé social.

Però, ¿què podem fer perquè aquesta tornada a la normalitat laboral esdevingui, per a cadascun de nosaltres, un gran motiu d'alegria i, des dels nostres cors, puguem donar-ne gràcies al Bon Déu ?

Si mirem amb una gran confiança a aquell que va fer de pare a Jesús, Fill de la Maria de Natzaret, sant Josep, podem veure l'exemple que hem de seguir, i no solament en el món laboral, sinó també dintre de la família.

Sant Josep va ser un home bo, un gran pare de família i un excel·lent treballador, sant Josep és aquell home del silenci, savi, que tot el que fa, ho fa per amor a Déu i a Maria, que tot el que fa, ho fa sota la mirada de Déu Santíssima Trinitat ...

No ens cansem mai de demanar-li que sempre ens ajudi interiorment, i, per què no, també exteriorment, en les nostres pròpies vides, que ens ajudi com a membres de les nostres famílies, que ens ajudi en els nostres treballs, que ens en doni si no en tenim, i que ens ensenyi, com ell, a ser dignes d'estar sota la mirada del Bon Déu ...

Balbina Birba, ofs

Papa Francesc: davant de qui busca l'escàndol, silenci i pregària

Per Catalunya Religió. DII, 03/09/2018

([Vatican News](#)/CR)

"La veritat és suau, la veritat és silenciosa" i "amb les persones que busquen només l'escàndol, que busquen només la divisió", l'únic camí a seguir és el del "silenci" i l'"oració". És el que ha dit aquest dilluns Papa **Francesc**, representant la celebració matinal diària de la Missa a la capella de la Casa de Santa Marta.

El servei de premsa del Vaticà ha destacat aquesta crida en el resum de l'homilia després de les [polèmiques acusacions](#) de l'exnunci Carlo Maria Viganò contra el Papa. No és difícil deduir a que es refereixen les paraules del papa. Francesc, fins ara, només n'havia parlat en la roda de premsa de tornada d'Irlanda, dient que la carta "parla per ella mateixa".

El [resum de l'homilia](#) d'aquest dilluns explica que el Pontífex ha partit de l'Evangelí de Lluc d'aquesta jornada (Lc 4, 16-30), en què Jesús, tornat a Natza-ret, és rebut amb recel. Per tant, la Paraula del Senyor cristal·litzada en aquesta narració permet "reflexionar sobre la manera d'actuar en la vida quotidiana, quan hi ha malentesos" i entendre "com el pare de la mentida, l'acusador, el diable, actua per destruir la unitat d'una família, d'un poble".

Cap profeta no és ben rebut al seu poble

Arribat a la sinagoga, Jesús és acollit per una gran curiositat: tots volen veure amb els seus propis ulls les grans obres de les que va ser capaç en altres terres. Però el Fill del Pare Celestial fa servir només "la Paraula de Déu", un hàbit que adopta fins i tot quan "vol vèncer al Diable".

I és precisament aquesta actitud d'humilitat la que deixa espai per a la primera "paraula-pont", aclareix el Papa Bergoglio, una paraula que sembla "dubte", que condueix a un canvi d'atmosfera, "de la pau a la guerra", "de la sorpresa a la indignació". Amb el seu "silenci" Jesús venç els "gossos salvatges", venç "el diable" que "havia sembrat la mentida en el cor".

"No eren persones, eren una bardada de gossos salvatges que el van expulsar de la ciutat. No raonaven, cridaven ... Jesús callava. El van portar a la vora de la muntanya per tirar-lo avall. Aquest passatge de l'Evangelí acaba així: "Però Ell, passant entre ells, va començar a caminar". La dignitat de Jesús: amb el seu silenci venç aquest mutació salvatge i se'n va. Perquè encara no havia arribat l'hora. El mateix succeirà el Divendres Sant: la gent que el diumenge de Rams havia celebrat la festa per a Jesús i li va dir "Beneït siguis, Fill de David",

va dir crucifica'l: havien canviat. El diable havia sembrat la mentida en el cor, i Jesús estava en silenci".

La veritat és suau

"Això - diu el Papa - ens ensenya que quan hi ha aquesta manera d'actuar, de no veure la veritat, roman el silenci".

"El silenci que guanya, però a través de la Creu. El silenci de Jesús. Però quantes vegades en les famílies comencen les discussions sobre política, sobre l'esport, sobre diners i una vegada i una altra aquestes famílies acaben destruïdes, en aquestes discussions en les quals es veu que el diable està allà que vol destruir... silenci. Expressar el que sents i després callar. Perquè la veritat és suau, la veritat és silenciosa, la veritat no és remorosa. No és fàcil, això que ha fet Jesús; però hi ha la dignitat del cristià que està assegurada en la força de Déu. Amb les persones que no tenen bona voluntat, amb les persones que busquen només la destrucció, fins i tot en les famílies: silenci. I oració".

La dignitat de la victòria de la resurrecció

El papa Francesc conclou amb aquesta oració: "Que el Senyor ens doni la gràcia de discernir quan hem de parlar i quan hem de callar. I això en tota la vida: a la feina, a la llar, en la societat... en tota la vida. Així serem més imitadors de Jesús".

**Us oferim uns fragments de l'obra de Dietrich Bonhoeffer,
Vida en comunitat (ed. Claret,1977),
un gran teòleg protestant assassinat pels nazis.**

**Pensem que poden ajudar a reflexionar sobre el sentit de la
fraternitat cristiana, amb Jesús al centre.**

❖ A semblança de Jesús, que visqué entre els seus enemics, fins a morir a la creu envoltat de malfactors, el cristià no està cridat a dur una vida separada i confortable, sinó a viure enmig dels enemics. Per voluntat de Déu, el seu poble ha de viure dispers i esdevenir, enmig dels no creients, la llavor del seu Regne.

❖ La presència corporal d'altres cristians és per al cristià una font d'alegria i força incomparables. Cf. 2Tim 1,4; 1Tes 3,10; 2Jn, 12.

❖ Esdevinc germà de l'altre per allò que Jesucrist ha fet per mi i en mi. L'altre esdevé germà meu per allò que Jesucrist ha fet per ell i en ell. Allò que conforma la fraternitat no és la interioritat o la pietat d'un cristià sinó allò que el cristià és des del Crist. Tota la nostra comunitat es fonamenta només sobre allò que Crist ens ha fet a tu i a mi.

I això, no només es dóna al començament, com si amb el temps s'hi pogués afegir quelcom més, sinó que roman així per a tot el futur i per a tota l'eternitat.

❖ Qui comença a formar part d'una comunitat cristiana, porta tot sovint amb ell una imatge ideal de com ha de ser. La gràcia de Déu s'encarregarà de seguida de fer-lo fracassar. Déu és el guia d'autenticitat de la comunitat.

❖ Aquell que s'aferra a una imatge ideal, al seu somni de comunitat cristiana esdevé un obstacle per a l'autèntica comunitat cristiana. Cal destruir aquests ideals humans, aquests somnis, que acaben destruint la comunitat, inclús els que es creuen més honestos, seriosos i entregats. Déu odia els somieigs, que són font d'ambicions i d'orgull. No podem pretendre fer a Déu el que nosaltres ens imaginem idealment que ha de ser.

❖ No podem entrar en una vida en comú amb altres cristians exigint res, sinó essent agraïts i aollents. Vivim, doncs, agraïts a Déu que ens dóna germans que viuen sota la seva crida, sota el seu perdó, sota la seva promesa; germans que, amb els seus pecats i les seves necessitats, vénen a viure amb nosaltres sota la benedicció de la gràcia de Déu. No ens queixem pel que Déu no ens dóna, sinó agraïm el que ens dóna cada dia.

❖ Els moments de decepció amb el meu germà m'han de resultar incomparablement guaridors perquè és justament aquí on se m'ensenya que nosaltres dos no podem viure en absolut de les pròpies paraules ni fets, sinó només de l'única paraula i de l'únic fet que ens uneix en la veritat, i que no és altre que el perdó dels pecats en Jesucrist. Allà on s'esvaeixen les boires matinals dels somnis idíl·lics, és justament on resplendeix la claredat del dia de la comunitat cristiana.

❖ L'agraïment ha de presidir la vida en comunitat. Qui agraeix la cosa més petita, rep la més gran. Ens oblidem sovint de demanar els dons petits del dia a dia i, en canvi, fem grans peticions (una certesa més gran, una fe més forta, una experiència més rica) i, fins i tot considerem piadoses les nostres queixes.

Cf. Jr 45, 5: «*Demanes massa coses per a tu. No en demanis més. Ara que faig caure calamitats sobre tothom, a tu et concedeixo la pròpia vida com a premi, vagis on vagis. T'ho dic jo, el Senyor.*» Si no som agraïts perquè no tenim grans experiències, ni riquesa, sinó debilitats, fe minsa, dificultats, aleshores davant de Déu només hi posem queixes pel fet que res està a l'alçada de les nostres expectatives: no deixem que Déu faci créixer la nostra comunitat segons la mesura i riquesa que ens ha preparat Jesucrist.

❖ Amb la comunitat cristiana passa com amb la santificació dels cristians. És un regal de Déu sobre el qual nosaltres no tenim cap dret. Només Déu sap com s'esdevé la nostra comunitat, igual que només Ell sap com s'esdevé la nostra santificació. El que ens sembla dèbil i limitat a nosaltres, pot ser gran i esplèndid per a Déu. La comunitat cristiana no és un ideal, doncs, que hem de realitzar, sinó una realitat creada per Déu en Crist, en la qual ens és permès de participar.

❖ De la mateixa manera que Crist pot parlar-me dient-me que m'ha ajudat, igualment l'altre només pot ser ajudat pel mateix Crist. Així doncs, he d'alliberar l'altre de tots els intents de determinar-lo, d'obligar-lo, de dominar-lo amb el meu amor. En el seu sentir-se lliure de mi, l'altre vol ser estimat com el que és, és a dir, aquell per al qual el Crist es féu home, va morir i va ressuscitar, pel qual el Crist va aconseguir el perdó dels pecats i li ha preparat una vida eterna.

Perquè Crist ha tractat des d'antic i de manera decisiva amb el meu germà abans que jo comencés a tractar-hi, he de deixar lliure per al Crist el meu germà, i aquest es trobarà amb mi només com a aquell que és per al Crist. Només podem trobar-nos amb els altres per mediació del Crist.

FRA VICENÇ OLLÉS

En Vicenç, franciscà seglar

Era un matí d'hivern del 1998. Jo acabava de celebrar l'eucaristia a la parròquia de sant Pere, la parròquia del barri de l'Ajuda, quan se m'acostà una persona de mitjana edat i em comentà que feia un temps que freqüentava l'Ajuda i que li agradaria participar en algun dels nostres grups de pregària. Així vaig conèixer en Vicenç. Després, vaig saber que era metge especialista en pediatria, concretament en el món de la preadolescència; que estava separat i que tenia un fill ja gran, casat. A l'Ajuda, en Vicenç sintonitzà de seguida amb la comunitat cristiana del santuari i amb l'Orde franciscà seglar, al qual s'hi integrà al poc temps. Un pelegrinatge als llocs franciscans amb un reduït grupet de germans (Sempre em recordava una eucaristia que vam celebrar en una de les coves de La Verna, mentre a fora diluviava), i el contacte continuat, cordial i amical amb els terciaris i frares, li obriren les portes del moviment franciscà de bat a bat. En les reunions de l'Ofs, en Vicenç hi participava molt, així com en les llargues estones del grup de pregària, però no acaparava l'atenció. Deia la seva, amb paraula encertada i concisa, amb una gran senzillesa i respecte. Tant quan parlava com quan callava, notaves que hi era, que acollia amb delicadesa les aportacions dels companys. Sempre a punt, com a franciscà seglar i com a metge, atenia tots els germans, tant els que empesos per l'edat i per les xacres li explicaven afeixugats els seus mals, com els matrimonis joves de la fraternitat, que aleshores eren uns quants, i li demanaven consell en la cura i educació dels infants. De fet, en Vicenç continuà sempre molt unit a l'Ajuda, sobretot al Grup d'Oració del P. Pio.

Mentre li fou possible assistí a les trobades, fins que a causa dels primers símptomes de la malaltia hagué d'espaiar-ne la participació i limitar el contacte amb els missatges sovintejats. Es féu estimar molt per la gent del Grup. I ell també els estimà i s'interessà sempre per cadacun d'ells.

En Vicenç, frare

Tornant a l'Ajuda i al barri de sant Pere, el 2006 en Vicenç, -als seus cinquanta set anys- em parlà de fer-se frare caputxí, però no ho tenia fàcil, i ell n'era ben conscient. Ja era gran i, a més, divorciat. Recordo que no sabia com dir-m'ho. El que m'acabà de convèncer de la sinceritat de la seva vocació fou el que em confessà amb veu tremolosa: *Si no puc ser frare, m'agradaria dur la vostra vida. Seria com un frare de debò, però sense títol.* I així ho vaig

comunicar al ministre provincial. Passà diversos períodes al convent de formació d'Arenys de Mar, fins que un any després, superats els tràmits jurídics amb la bona voluntat de tots, pogué iniciar la vida religiosa.

El procés d'adaptació a una fraternitat més aviat jove transcorregué amb els naturals daltibaixos, superats sempre per part d'en Vicenç amb la ferma voluntat de ser fidel a la crida del Senyor.

Extremadament sensible als malalts i als indigents, el nostre frare sabé estar tothora a prop d'ells. I, amb una gran naturalitat, arribà a molta gent, com a religiós i com a metge. L'eucaristia del seu enterrament ho deixà ben palès, tot i trobar-nos en el punt més àlgid de l'estiu i amb tants coneguts de vacances, així com també la missa en memòria seva celebrada a l'Ajuda amb el Grup del P. Pio el primer dimarts de setembre.

Amb onze anys de frare, en Vicenç tornava al Pare el 21 d'agost proppassat. Transcorregué els dos darrers anys al nostre convent de Sarrià, amb alternances amb el d'Arenys. Els darrers dies al Clínic, acompanyat incansablement pel seu fill (Com s'emocionava quan li arribaven notícies dels seus néts!) acollí amb l'amabilitat de sempre i amb el somriure als llavis, les visites dels amics i familiars. La dolçor blavenca de la seva mirada era ja un presagi d'eternitat.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

Agenda

(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)

Diumenge 9 de setembre, 2° diumenge.

Diumenge 16 de setembre, 3er diumenge

Fraternitat d'Arenys de Mar

Inici de curs de l'Ofs a Sant Martí del Montnegre, esteu tots convidats

9h. sortida davant el Calisay, 10h. acollida i petit esmorzar, 10,30h. presentació Tema assemblea, per Fra Jacint, ofmcap. 11h Eucaristia, 12 a 12,40h temps per a reflexió, 12,50h. Assemblea, 14h dinar fratern i compartit.

Dilluns 17, Impressió dels estigmes del nostre Pare Sant Francesc d'Assís.

Dissabte 22 de setembre, Capítol Provincial a Pompeia.

9,30 h. acollida, 10h. Eucaristia, 11h. Capítol.

Diumenge 23, 4art. diumenge.

Diumenge 30 de setembre, 40 Aniversari de l'aprovació de la Regla de Pau VI, a Madrid. A l'Església de Sant Antoni del Retiro, c/ Duque de Sexto, 10h arribada, 10,30h acollida, 11h "Dichosos y Benditos en el Mundo", 13 h. Eucaristia, 14 h Dinar compartit, 16 h oració i clausura de la jornada.

Dimecres 3 d'octubre, vigília de la festa de sant Francesc. Commemoració del Trànsit o Mort de sant Francesc a les Fraternitats.

Dijous dia 4 d'octubre, Solemnitat de Sant Francesc.

Celebració a totes les Fraternitats.

Diumenge 14 d'octubre, 2° diumenge.

Cripta del Santuari de Pompeia, Diagonal 450. 17 h. Obra de Teatre de Mariano Moro "Pobrecito – Francisco de Asís", Donada l'acceptació que tingueren l'any passat, enguany torna aquesta companyia d'Argentina.

Diumenge 21 d'octubre, 3er. diumenge.

Dimarts 23 d'octubre, L'Esperit d'Assís, 19,30h. Cripta del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. (Preparat per l'OFS).

Redacció: Pompeia-Grups, Riera de Sant Miquel, 1 bis entl.2n.08006. Barcelona, Tel. 635 612 431.